

Sygn. akt VU 6444/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 9 października 2014r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu Z. C. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt V U 6444/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. C. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 19 lutego 1973 roku do 9 marca 1974 roku na stanowisku tokarz w (...) w T. oraz od 3 września 1974 roku do 15 listopada 1976 roku na stanowisku ślusarz, monter rur technologicznych, ponieważ stanowiska te nie zostały wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

W dniu 4 listopada 2014 roku, odwołanie od powyższej decyzji złożył Z. C., wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury wskazując, iż jako tokarz wykonywał prace wymienione w dziale III poz. 23 „wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów”, natomiast jako monter rur technologicznych wymieniał rury, pompy, zawory, zasuw i wykonywał inne prace związane z utrzymaniem ruchu ciągłego technologicznego, każdego działu technologicznego.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie wskazując, że za sporne okresy zatrudnienia wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

powielając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

wnioskodawca Z. C., urodzony (...), złożył w dniu 21 lipca 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych).

Z. C. na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem ubezpieczenia w łącznym rozmiarze 28 lat 7 miesięcy i 12 dni, w tym **12 lat, 2 miesiące i 23 dni pracy w szczególnych warunkach**. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył wnioskodawcy okres zatrudnienia od 22 listopada 1976 roku do 14 lutego 1989 roku w (...) S.A. Zakład (...) na stanowiskach: blacharz i monter samochodów osobowych (dowód: decyzja z dnia 9 października 2014 roku k. 43 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie k. 5-6 akt).

Z przedłożonych przez wnioskodawcę świadectw pracy wynika, iż Z. C. w okresie **od dnia 19 lutego 1973 roku do dnia 9 marca 1974 roku** był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy w **Zakładach (...) w T.** na stanowisku tokarza, a w okresie **od 3 września 1974 roku do 15 listopada 1976 roku** na stanowisku montera rur technologicznych (dowód: świadectwo pracy z dnia 12 marca 1974 r. k. 11 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 15 listopada 1976 roku k. 12 akt kapitałowych).

Zakłady (...), które zajmowały się produkcją włókien sztucznych, były ogromnym samowystarczalnym zakładem, w którym znajdowało się kilka samodzielnych oddziałów. Zakłady te posiadały własną odlewnię ołowiu, aluminium, brązu i żeliwa, oddział mechaniczny, spawalnię oraz szereg oddziałów chemicznych tj.: Przędzalnię, Kordy (produkcja jedwabiu technicznego), Tomofan I i II (produkcja tomofanu-celofanu), Wiskoza I i II (produkcja włókien sztucznych), Argona (produkcja włókien sztucznych z ciętego włókna wiskozowego) i inne.

Z. C. w okresie od dnia 19 lutego 1973 roku do dnia 9 marca 1974 roku zatrudniony był na oddziale mechanicznym, który znajdował się obok odlewni. Obrabiarki, na których pracował wnioskodawca znajdowały się w odległości około 5 metrów od odlewni, zaś z przeciwnej strony znajdowała się spawalnia. W czasie produkcji odlewów dym z odlewni przemieszczał się na halę obrabiarek, podobnie jak dym spawalniczy. W tym okresie wnioskodawca pracował na Oddziale tokarni, gdzie zajmował się toczeniem oraz obróbką elementów odlewów toczonych z ołowiu i żeliwa oraz miedzi, mosiądzu, aluminium, a także tworzyw sztucznych tj. turbaksu, bakelitu, winiduru. Ponadto przetaczał zużyte elementy, które wykorzystywane były jako części maszyn pracujących w zakładzie (dowód: zeznania świadka R. C. protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 13.21 do minuty 16.25, zeznania świadka Z. P. protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 16.45 do minuty 20.50, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 29.40 do minuty 32.30 oraz protokół rozprawy z dnia 22 maja 2015 roku nagranie od minuty 10.00 do minuty 18.10).

Z. C. w następnym okresie zatrudnienia tj. **od 3 września 1974 roku do 15 listopada 1976 roku** pracował na wydziale ciepłym, który następnie zmienił nazwę na remonty urządzeń energetycznych. Wnioskodawca zajmował się wykonywaniem napraw oraz sprawował bieżącą kontrolę rurociągów i pomp, które usytuowane były na oddziałach chemicznych, znajdujących się w zakładzie. Zakłady (...) były zakładami chemicznymi, dlatego też rurociągi, w którymi przesyłane były substancje chemiczne, ulegały szybkiej korozji, nadto często ulegały awarii. Obowiązki wnioskodawcy polegały na wymianie rurociągów, naprawie odwadniaczy, pomp, zbiorników, które znajdowały się na wszystkich oddziałach, gdzie produkowano tzw. kord (jedwab techniczny) i wiskozę oraz na tzw. „kwaśnych salach”, gdzie był wytwarzany CS₂ - dwutlenek siarczki, na oddziale kalcynacji soli (produkcja węglaanu sodu) oraz na Tomofanie I i II, na których produkowano celofan (dowód: zeznania świadka M. P. protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 20.56 do minuty 25.00, zeznania świadka R. Ż. protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 25.14 do minuty 28.25, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 11 marca 2015 roku nagranie od minuty 29.40 do minuty 32.30 oraz protokół rozprawy z dnia 22 maja 2015 roku nagranie od minuty 10.00 do minuty 18.10).

Wnioskodawcy nie zostało wystawione świadectwo pracy w warunkach szczególnych

(okoliczność bezsporna).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżety państwa.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Wobec tego, że wnioskodawcy nie zostało wystawione świadectwo pracy w warunkach szczególnych oraz organ rentowy zakwestionował szczególne warunki pracy wnioskodawcy w okresie jego zatrudnienia w Zakładach (...) w T. bowiem nie przedstawił świadectwa pracy wykonywanej w szczególnej warunkach, a ponadto z kopii angaży, kart wynagrodzeń nie można jednoznacznie określić charakteru wykonywanej pracy.

Wobec powyższego na wnioskodawcy, zgodnie z treścią art. 6 k.c, spoczywał ciężar wykazania pracy w szczególnych warunkach.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe w postaci przesłuchania wnioskodawcy oraz zeznań świadków: R. C., Z. P., M. P. oraz R. Ż., którzy razem z wnioskodawcą pracowali w Zakładach (...) w T. wykazało, iż wnioskodawca w okresie od 19 lutego 1973 roku do 9 marca 1974 roku, pracując na stanowisku tokarza oraz w okresie od 3 września 1974 roku do 15 listopada 1976 roku, pracując na stanowisku monter a rur technologicznych wykonywał prace w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do pierwszego okresu zatrudnienia wnioskodawcy tj. okresu od 19 lutego 1973 roku do 9 marca 1974 roku wskazać należy, iż świadkowie R. C. oraz Z. P. potwierdzili, iż wnioskodawca w tym okresie pracował na Oddziale tokarni, gdzie zajmował się toczeniem oraz obróbką elementów odlewów toczonych z ołowiu i żeliwa oraz miedzi, mosiądzu, aluminium, a także tworzyw sztucznych tj.: turbaks, bakelit, winidur. Ponadto przetaczał zużyte elementy, które wykorzystywane były jako części maszyn pracujących w zakładzie. Wnioskodawca wykonywał w/w prace w pełnym wymiarze czasu pracy, będąc zatrudnionym na cały etat. Zważywszy, że świadek R. C. pracował razem z wnioskodawcą w spornym okresie na tożsamym stanowisku, a świadek Z. P. na podobnym, bowiem na frezarce, ale tuż obok stanowiska wnioskodawcy, należy uznać, że dysponują oni bezpośrednią, szczegółową, a co za tym idzie wiarygodną wiedzą o zakresie obowiązków wnioskodawcy oraz warunków, w jakich jego praca była świadczona. Podkreślenia wymaga fakt, iż o szczególnych warunkach pracy nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj pracy rzeczywiście wykonywanej przez pracownika.

Biorąc powyższe pod uwagę oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy w Zakładach (...) w T.. w okresie od 19 lutego 1973 roku do 9 marca 1974 roku była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym zarówno zakres jego obowiązków, charakter pracy, jak i warunki, w jakich praca była świadczona. Jednocześnie zauważyć należy, iż Zakłady (...) były co prawda zakładami chemicznymi, lecz posiadającymi nie tylko własną oczyszczalnię, zakład energetyczny, ale również własną odlewnię. Tym samym, przy kwalifikacji pracy osób tam zatrudnionych zastosowanie mają przede wszystkim, w świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego, przepisy powołanego rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. oraz uzupełniająco w zakresie pomocniczym dwa przepisy resortowe – Zarządzenie Ministra Hutnictwa i Przemysłu Metalowego oraz Zarządzenie Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego. We wszystkich wyżej wymienionych przepisach, praca wykonywana przy wybijaniu, oczyszczaniu i wykańczaniu odlewów jest pracą w szczególnych warunkach. Wszystkie wyżej wymienione przepisy posiadają tę samą numerację kwalifikacji tej pracy - **wykaz A dział III poz. 23.**

Odnosząc się do kwestii branżowości przepisów resortowych, wskazać należy za Sądem Apelacyjnym w Łodzi (wyrok z dnia 10 czerwca 2014r., sygn. akt III AUa 415/14, lex nr 1493759), że zawarte w wykazie A wyodrębnienie

poszczególnych prac, mające charakter stanowiskowo - branżowy, jest determinowane specyfiką poszczególnych gałęzi przemysłu, z której wynika charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Innymi słowy taki sposób kwalifikacji prawnej prac - przypisanie konkretnych stanowisk danym branżom nie jest przypadkowe i wynika z przyjęcia przez ustawodawcę, że dane czynności pracownicze dopiero w ramach pewnej branży charakteryzują się takim natężeniem szkodliwych czynników, że ich wykonywanie uzasadnia nabycie prawa do emerytury w wieku wcześniejszym, a to z uwagi na szybszą utratę sprawności psychofizycznej. Jednakże, nie można twierdzić, że znaczenie ma jedynie przyporządkowanie pracodawcy do określonego działu przemysłu. Art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej wyraźnie bowiem stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, w postaci emerytury w wieku wcześniejszym, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Skoro tak, to zasadnym jest twierdzenie, że przyporządkowanie branżowe ma znaczenie wówczas jedynie, gdy uciążliwość i szkodliwość danej pracy wynika z wykonywania jej właśnie w ramach danej branży. Natomiast w sytuacji, gdy stopień szkodliwości lub uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od gałęzi gospodarki, w której praca ta jest wykonywana, to, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych jedynie dlatego, że w załączniku została przyporządkowana do innego działu przemysłu. Podkreślić należy, że jeżeli pracownik w ramach swych obowiązków był narażony na działanie takich samych czynników, na jakie byli narażeni pracownicy działu przemysłu wspomnianego w załączniku, i przez co których praca była pracą w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie sytuacji tych pracowników jedynie z tego powodu naruszałoby zasadę równości w traktowaniu podmiotów (osób) znajdujących się w tej samej sytuacji. Innymi słowy jest pracą w szczególnych warunkach praca wykonywana przy takim samym oddziaływaniu szkodliwych czynników niezależnie od branży w jakiej jest świadczona, chyba, że właśnie ze specyfiki tej branży wynika szkodliwość i uciążliwość warunków pracy.

Przy takim rozumieniu pojęcia wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. (§ 4 ust. 1 rozporządzenia) koniecznym staje się, w przypadku gdy zakład pracy osoby zainteresowanej nie mieści się wprost w gałęzi gospodarki, do której w wykazie przypisano stanowisko pracy przez niego zajmowane, ustalenie charakteru wykonywanej przez nią pracy, a więc warunków w jakich ją świadczy. Potrzebne jest także ustalenie, na jakie uciążliwości byli narażeni pracownicy zatrudnieni u pracodawcy z branży wskazanej w wykazie, i które to uciążliwości zadecydowały o tym, że te prace, w tej właśnie branży, ustawodawca uznał za wykonywane w szczególnych warunkach. Następnie należy porównać, czy owe warunki czymkolwiek się różniły w tym zakresie, a więc czy na szkodliwość danej pracy i w konsekwencji jej zakwalifikowaniu do prac w szczególnych warunkach, wpływ miała specyfika branży. Jeżeli tak, a więc jeżeli to fakt wykonywania zatrudnienia w przedsiębiorstwie należącym do takiej a nie innej gałęzi gospodarki, czyni warunki pracy tak uciążliwymi w porównaniu do tego samego stanowiska pracy, ale w innej branży, to praca świadczona w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie nie jest pracą w szczególnych warunkach. Jeżeli jednak rodzaj przedsiębiorstwa nie ma żadnego wpływu na szkodliwość warunków pracy, to wykonywanie pracy wymieniona w wykazie, choć w ramach innej branży, niż ta do której pracę tą przypisano, nie neguje jej szczególnego charakteru w rozumieniu ustawy emerytalnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, iż ubezpieczony pracując w zakładzie chemicznym, bowiem Zakłady (...) w T. miały właśnie taki charakter i wykonując zadania przy oczyszczaniu i wybijaniu odlewów był narażony na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy przemysłu metalowego i hutniczego, w ramach których to działów tego rodzaju prace tokarskie przy wyrobach odlewniczych zaliczone zostały do pracy w szczególnych warunkach. Podkreślenia wymaga, że Zakłady te posiadały własną odlewnię ołowiu, żeliwa, a także kuźnię i spawalnię. Praca wnioskodawcy odbywała się na hali, gdzie znajdowała się odlewnia. Obrabiarki, na których pracował wnioskodawca, znajdowały się w odległości około 5 metrów od odlewni, obok zaś była spawalnia. W czasie odlewu dym z odlewni oraz spawalni przemieszczał się na halę obrabiarek.

Powyższe okoliczności wskazują, że uciążliwość pracy Z. C., polegającej na obrabianiu i czyszczeniu odlewów w zakładach (...) i pracy polegającej na obrabianiu i czyszczeniu odlewów w zakładach przemysłu metalowego jest adekwatna, albowiem ubezpieczony był narażony na te same czynniki szkodliwe, które stanowiły podstawę uznania pracy w przemyśle metalowym za dającą prawo do emerytury w wieku obniżonym.

Odnosząc się natomiast do drugiego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w T. w okresie od 3 września 1974 roku do 15 listopada 1976 roku, Sąd charakter tejże pracy ustalił w oparciu o zeznania świadków: M. P. oraz R. Ż., a także samego wnioskodawcy. Co znamienne świadek R. Ż. pracował na tożsamym stanowisku ze stanowiskiem wnioskodawcy i pracodawca w wystawionym w dniu 30 kwietnia 1998 roku świadectwie pracy wskazał, iż pracował on w warunkach szczególnych przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A dział XIV poz. 25. Ze spójnych zeznań świadków oraz skarżącego wynika, że wnioskodawca w spornym okresie pracował przy usuwaniu awarii instalacji, którymi przechodziły środki chemiczne wykorzystywane do produkcji. Wnioskodawca wymieniał elementy np.: rury, pompy, zawory, zasuw i wykonywał inne prace związane z utrzymaniem ruchu ciągłego, technologicznego każdego oddziału chemicznego. Duże stężenie toksyczne, mające bezpośredni wpływ na korozję chemiczną rurociągów powodowało, że ilość awarii i konieczność napraw była znaczna.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Produkcja włókien chemicznych, półproduktów do wyrobów włókien chemicznych jest zaliczana do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach zgodnie z **wykazem A dział IV poz. 22**, będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów. Skoro zatem wnioskodawca w spornych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – jak wykazało postępowanie dowodowe – sprawował bieżącą konserwację agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie tj. prace wymienione w dziale IV poz. 22, to i jego pracę należy uznać za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem **A dział XIV poz. 25**. Wnioskodawca cały czas w w/w okresach był bowiem narażony, tak jak i pracownicy pracujący przy produkcji włókien chemicznych, celofanu na szkodliwe warunki pracy.

Oceny tej nie zmienia okoliczność nie wystawienia wnioskodawcy przez Zakłady (...) w T. świadectwa pracy w szczególnych warunkach za sporne okresy czasu. Skoro przeprowadzone w sprawie dowody wykazały, że wnioskodawca taką pracę rzeczywiście świadczył, brak świadectwa pracy w szczególnych warunkach, nie może go pozbawiać prawa do emerytury. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach – jak już wyżej podnoszono- nie jest bowiem wyłącznym dowodem służącym do wykazania charakteru świadczonej pracy. A co za tym idzie, jego brak nie wyklucza ustalenia, że świadczona praca była pracą w szczególnych warunkach.

Z uwagi na powyższe ustalenia zasadne jest przyjęcie, że wnioskodawca w spornych okresach zatrudnienia w Zakładach (...) w T. pracował w warunkach szczególnych. Zatem biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku spełniał jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, a więc ukończył 60 lat, a jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury dniem osiągnięcia 60 roku życia, gdyż z tym dniem została spełniona ostaną przesłanką, od której to prawo było uzależnione.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w wyroku.